

TRILER

Pod krídlami *motýľa*

VERONIKA BICKER

 FRAGMENT

TRILER: POD KRÍDLAMI MOTÝĽA

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Zradný anjel

Triler: Výkrik do tmy

Krimi triler: Slzy anjela

Krimi triler – Dom smrti

Veronika Bicker

Triler: Pod krídlami motýľa – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Pod krídlami
motýľa

TRILER

Pod krídlami *motýľa*

VERONIKA BICKER

1. KAPITOLA

Sobota 16. júla 2005

Dnes som zabila človeka. Ani si poriadne neuvedomujem, čo sa vlastne stalo. Keď na to pomyslím, ruky sa mi roztrasú a srdce mi začne búšiť tak prudko, že ho takmer počujem. Mám zimnicu a zdvíha sa mi žalúdok, ale možno to je tou vodkou. Pred očami sa mi ustavične objavuje ten výjav: telo, kaluž krvi, ktorá mi pripadá taká čudne neskutočná, ako ríbezľový sirup. Nevedela som, že krv môže vyzerat' takto. Netušila som, že človek jej má v sebe toľko. Nevládzem ďalej, musím to ukončiť. Iba sa bojím, že už je neskoro.

„Už si to počula?“ sotva Elena vkročila na školský dvor, rozbehla sa k nej jej najlepšia priateľka Vivien. Takú rozčúlenú ju Elena doteraz ešte nevidela. Za Vivien uháňala Nina, o trochu pomalšie, ale rovnako vzrušene.

„Čo som mala počuť?“ spýtala sa Elena, keď k nej Viv zadychčane dobehla, prehodila si batoh z pravého pleca na ľavé a snažila sa nevyzerat' príliš zvedavo.

„Našla sa mŕtvola, dolu v lese medzi Frankenachom a Lensbergom, pri hlavnej ceste. Zakopol o ňu lesník!“

Vivien sa priam zajakávala, akoby jej život závisel od toho, ako rýchlo tú novinku vykváka Elene. Tvár jej očervenela a oči žiarili, jej vlasy opäť raz pripomínali obrovskú spleť svetlozlatých lokničiek. Nahnevane si ich prečesala prstami, ale tým to len zhoršila.

„Vie sa, kto to bol?“ Elena sa z celej sily snažila, aby jej hlas znel úplne pokojne a prezrádzal len slabý záujem. Akoby jej to vôbec nenapadlo, akoby hlavná cesta pre ňu vôbec nič neznamenalala. Nerozplačiem sa. Zvládnem to!

Nina, ktorá sa k nim medzitým pridala, pokrčila plecami: „Nikto miestny.“ Odhodila si dlhé hnedé kučery z tváre a zvedavo si Elenu premerala od hlavy po päty. „Nejaká cudzia baba. Zrejme ju niekto zrazil autom. Možno nehoda. Povedz, nie je to úplne...“ Elena sa mierne odvrátila a Nina ihneď zmĺkla.

Elena sa ponad hlavy kamarátok zahľadela na školskú budovu. Neprijemná sivá betónová kocka jej pripadala ešte menej lákavá než obvykle. Dokonca ani slnečné lúče na tom nedokázali nič zmeniť. Ako keby sa za jej oknami skrývala iba temná ničota. Elena si hrýzla spodnú peru, aby zadržala slzy, ktoré jej vhrkli do očí. Rýchlo sa znova pozrela na ostatné dievčatá.

Viv si zmätene žmolila prameň vlasov. Nina zhodila z pleca ružový kvietkovaný batoh a sústredene sa v ňom prehrabávala, ako keby na svete nebolo nič dôležitejšie. Keď zbadala, že ju Elena pozoruje, zdvihla hlavu a rozpačito zažmurkala.

„Určite to bola nehoda,“ uistila ju.

„Nezmysel,“ nečakane sa zamiešal do rozhovoru niekto za nimi. Elena sa nemusela ani obzrieť, aby zistila, kto to je. Ten hlas poznala veľmi dobre. Timo, jej samozvaný záchranca vo všetkých životných situáciách.

Keď k nej pristúpil a priateľsky ju štuchol do boku, letmo sa usmiala. Timo síce často býval detinský, ale občas jej rozumel lepšie než ostatní.

„Toto telo bolo zakopané, niekto ho ukryl. To nebola obyčajná dopravná nehoda.“ Urobil dramatickú prestávku a poobzeral sa okolo seba, aby sa ubezpečil, že pozornosť všetkých prítomných sa upiera naňho. „Bola to vražda.“

Dosiahol to, čo chcel. Nina s primeraným zdesením zalapala

po dychu a Elena sa mykla. Vivien sa zatvárila kriticky, zastrčila si prsty za opasok rifľových šortiek a zhupla sa na päťach dopredu a dozadu. „To je hlúposť, Timo! Chceš povedať, že medzi nami pobehuje vrah?“

Chlapec pokrčil plecami, krivo sa pousmial a ukazováčikom si posunul okuliare na nose. „Vravím len to, čo je pravda. Tú mŕtvolu niekto ukryl. Viem to od otca.“

Vivien nenápadne obrátila oči k nebu a žmurkla na Elenu. Timo nevynechal jedinú príležitosť, aby mohol spomenúť svojho otca policajta.

No spraviť dojem na Ninu bolo omnoho ľahšie. S vystrašeným výrazom v očiach sa obzerala, ako keby sa spoza najbližšieho kríka mal vyrútiť vrah. Timo zatiaľ sledoval Elenu a zjavne čakal, že mu dá za pravdu.

Už takmer pred polrokom sa totiž do Eleny strašne buchol. Neušlo to nikomu, kto mal oči, aj keď Elena predstierala, že si to nevšimla. Mala Tima rada, ale nič viac. Lenže to sa mu neodvažovala povedať, pretože sa bála, že by ho stratila ako kamaráta.

„Fakt, Timo, nerob z toho väčšiu drámu, než v skutočnosti je,“ usadila ho a pokúšala sa napodobniť Vivienin chladný tón hlasu. V skutočnosti mu však bola vďačná, že odviezol rozhovor iným smerom. „Určite to bola nehoda.“ Rovnako ako pri Laure. Nahnevane tú myšlienku zahnala. Musí konečne prestať stále myslieť na Lauru. Je mŕtva, na tom sa už nič nezmení.

„Zvonilo!“ oznámila odrazu Vivien. Elene už niekoľký raz napadlo, že jej priateľka zrejme dokáže čítať myšlienky a že ju chce rozptýliť. „Musíme ísť dovnútra!“

Vďačne prikývla, znova si prehodila batoh na druhé plece a zamierila k vchodu do školy.

„Hej, Grevenstein, už zasa sa motáš okolo tých kočiek? Kde si si nechal bábičky?“ znenazdajky zaznel na školskom dvore Luca-
sov hlas a Elena kútikom oka postrehla, ako sa Timo nepatrne

strhol. Už si mohol na tých debilov zvyknúť. Chalani sú občas smiešni.

„Grev, neoblečieš si aj ty nabudúce šaty ako tvoje kamošky?“ To bol pre zmenu Daniel. Nina, ktorá ako jediná z nich mala na sebe skutočne šaty, sa zatvárila urazene. Viv ticho zanaďavala a zazrela, akoby chcela niekomu vykrútiť krk. Timo sklonil hlavu. Elena sa natiahla za jeho rukou a letmo ju stisla.

„Vykašli sa na nich, sú to úbožiaci!“ zašepkala mu.

„Zaľúbené šuškanie?“ komentoval to hneď Lucas a Daniel sa k nemu pridal: „Pozri, ako sa držia za ručičky!“

Elena pustila Timovu ruku a nahnevane, s rukami v bok, sa otočila. „Láskavo vypadnite a nechajte nás na pokoji!“

„Greva bráni jeho frajerka!“ zavtipkoval Daniel, ale neznelo to presvedčivo. Elena bola o hlavu vyššia než on a už mu raz predviedla, že je aj silnejšia. Keď urobila krok smerom k posmeškárom, rýchlo cúvli. Vo vyťahovaných skejtbordáckych gatiach vyzerali oproti nej ešte drobnejší, než v skutočnosti boli, ale zjavne si to neuvedomovali. Z bezpečnej vzdialenosti znova na Tima zakričali: „Maznáčik!“ a potom zmizli v budove školy.

Timo pretiahol tvár. „Nemusíš ma stále brániť.“ Tváril sa rozpačito, ale aj trochu vyčítavo. Elena sa naňho nechápavo pozrela. Čo mu preskočilo? Nemal by jej skôr poďakovať?

„Tak to láskavo nabudúce urob sám!“ vybehla naňho Vivien, schmatla kamarátku za ruku a vliekla ju za sebou. „Poď už, švihaj!“

Keď konečne vošli do triedy, nik nesesedl na svojom mieste. Všade postávali diskutujúce skupinky. Pani Bachová, Elenina učiteľka nemčiny, sa márne snažila vynútiť si v triede pozornosť. Až keď žiakov tretí raz požiadala, aby sa upokojili, začali sa rozchádzať do lavíc. V tom zmätku by sa bolo Elene podarilo zamaskovať neskorý príchod, keby jej to nebol prekazil neprepočuteľný

hlas: „Pozrite, naša princezná už dorazila! Asi jej pripadáme takí neznesiteľní, že chodí do školy čo najneskôr.“

Melanie. Tá mrcha! Elena obrátila oči stľpkom. Mella jej zrejme nikdy neodpustí, že o ňu prejavil záujem nejaký chalan. Odkedy to prasklo, nedá Elene pokoj. Tvrdí o nej, že je príliš namyslená na to, aby chodila na večierky spolužiakov, hoci Elena má v skutočnosti úplne iné dôvody. Možno by si Melanie mala skúsiť pohovoriť s Eleninou matkou. Elena vôbec nemá náladu vysedať stále doma.

Vivien sa rýchlo obzrela za Elenou, ale tá jej varovanie nepotrebovala. Mellu totálne odignorovala, sadla si a začala hľadať v batohu učebnicu nemčiny. Nemienila sa dať vytočiť. Dnes teda nie.

Doobedie sa príšerne vlieklo. Z toho, čo sa im učitelia snažili vysvetliť, Elena takmer nič nevnímala. Vyučovanie sa pre ňu rozplynulo do neurčitého šumenia. Väčšinu hodín presedela s bradou opretou o lavicu, zízala z okna a myslela na Lauru. Vlastne na ňu vôbec spomínať nechcela, trvalo celú večnosť, kým sa jej podarilo, aby sa deň čo deň aspoň raz nerozplakala. Obzvlášť doma, alebo keď uvidela nejakú vec, ktorá by sa Laure páčila. Lenže tá spomienka sa jednoducho vynorila z jej pamäti a Elena ju nedokázala potlačiť.

Už prešiel takmer rok, ale vidí to pred sebou, akoby sa to stalo včera.

Laura bola celý večer v ťahu a mamu chytil amok. Elena sedela na najvyššom schode a počúvala, ako matka telefonuje s políciou. Znova. Jasne si dokázala predstaviť, čo úradník hovorí. Laura sa vráti. Robíte si zbytočné starosti. Vraveli jej to vždy, keď zavolala. No v poslednom čase sa to opakovalo čoraz častejšie. A Laura, pochopiteľne, zakaždým domov aj prišla.

Elena väčšinou matkin strach nechápala. Ešte nikdy sa ani jed-

nej z nich nestalo nič vážnejšie, veď žili na dedine. Laura sa snažila sestre vysvetliť, že to nejako súvisí s ich otcom, ale to Elenu nepresvedčilo. Prečo si mama myslí, že urobia rovnakú chybu ako otec? Nemajú na to najmenší dôvod.

Lenže tentoraz aj Elena tušila, že niečo nie je v poriadku. Laura jej sľúbila, že s ňou pôjde do kina. Vyhlásila, že aj ona si musí v meste niečo zariadiť. Už dlho spolu nič nepodnikli a Elena sa na ten výlet veľmi tešila. Laura by svoj sľub nikdy len tak neporušila a už vôbec nie kvôli tomu, aby zostala večer dlhšie vonku. To sa na ňu nepodobalo.

Elena stála celý večer pri okne a vyzerala ju. Aj keď jej mama už dávno povedala, aby šla do postele, stála tam a hľadela do noci. Dvakrát zatelefonovala na Laurin mobil, ale ozvala sa jej len odkazová schránka.

Krátko pred polnocou zastavilo na dvore policajné auto. Maják malo vypnutý a Elena odrazu pochopila, že sa stalo niečo hrozné. Tíško vykĺzla z izby, a keď mama otvorila dvere, naklonila sa cez zábradlie na schodisku. Policajt ani nemusel zazvoniť. Elenina matka celý čas čakala na prízemí.

Elena napäto počúvala tlmené hlasy. Policajt aj matka hovorili ticho, aby ju nezobudili, lenže ona nemohla spať. „Nehoda,“ začula, „alkohol“, „hlavná cesta“. Elena čakala na „nemocnica“, ale to slovo sa neozývalo a potom sa mama rozplakala. Elena vkĺzla späť do postele. Laura už nikdy nepríde.

Plakala sama potme, kým nezaspala. Až na druhý deň ráno jej matka povedala, že Laura zomrela.

„Budem pokračovať, keď nám aj slečna Hennová láskavo začne venovať svoju pozornosť.“ Hlas učiteľa matematiky Elenu vytrhol zo spomienok. Nervózne sa pokúšala nájsť hlbší zmysel vo vzorcoch, ktoré sa medzitým objavili na tabuli. No učiteľ sa vzápätí

znova zabral do svojich rovníc, akoby ju ani nikdy nebol napomenul. Zjavne sa rozhodol, že ju nechá na pokoji. Elena nahnevane stisla pery. Najskôr vie, ako na tom je, a snaží sa ju šetriť. Ďalší, kto jej nedôveruje.

Chvíľu sa snažila sledovať učiteľov výklad, ale potom sa jej myšlienky znova rozbehli preč.

Laura. Elena zamyslene prešla prstom po samolepke s motýlikom, ktorú jej sestra nalepila na peračník. Laura ustavične niekam lepila alebo kreslila motýle. Bolo to také jej logo. Mala ich dokonca aj na skútri.

Elena si spomínala, ako sa usmievala, keď na tom skútri odchádzala. Spomínala si aj na to, že jej ten úsmev pripadal trochu smutný, ale možno si to len nahovára, pretože Laura krátko nato zomrela. Na rovnakej ceste ako to neznáme dievča. Kto to asi bol? Zabil ju niekto? V duchu videla obraz dievčiny, ktorá sa veľmi podobala na Lauru. Dievča v bielych letných nohaviciach a pestrofarebnej blúzke, akú mala vtedy na sebe aj Laura.

Nemá to zmysel, jej myšlienky skôr či neskôr rovnako opäť skončia pri Laure. Elena len ťažko zadržovala slzy. Ešteže matematika je už posledná hodina. Možno by mala vypadnúť domov. To sa fakt nedá vydržať. Lenže doma by to asi nebolo o nič lepšie a navyše ani nemá odvahu chodiť poza školu.

„Tak pôjdeš?“

„Čože?“ Elena ako v tranze vybehla zo školskej brány s hlavou stále plnou spomienok. Zmätene sa pozrela na Vivien. Vôbec netušila, o čo ide.

„Pýtala som sa, či pôjdeš k nám. Niečo zjeme a potom sa budeme učiť dejepis, ako sme sa dohodli, nie?“

Jasné, zajtra píšeme písomku. Elena sa chcela spýtať mamy, či by sa mohla ísť učiť k Viv, lenže tá mala včera takú hroznú náladu, že si na to netrúfla.

„Zabudla som sa spýtať,“ zaklamala. „Mama by sa zbláznila, keby som jej o tom dopredu nepovedala.“ Aspoň v tomto neklamala.

Vivien vzdychla. „Tvojej mame šibe.“ Hodila si ťažkú koženú tašku na plece a zafrflala: „Raz ma z toho porazí.“

Elena pokrčila plecami. „Prídem neskôr. Hádám ma pustí. Nejakو ju už prehovorím.“ Len dúfala, že sa jej to podarí. Mama v zásade nemala nič proti tomu, aby Elena chodila k Vivien, ale musela to vždy nahlásiť aspoň deň dopredu. A keby tušila, že si potom chcú ísť s Timom zaplávať do školského bazéna, dostala by hysterický záchvat. Za potenciálne nebezpečenstvo považovala každého chalana, dokonca aj Tima.

„To hovoríš stále. A väčšinou potom neprídeš,“ odsekla Viv.

„Tentoraz prídem. Mamu nejako spracujem,“ odvetila Elena trochu naštvane. Hádám o nej teraz nezačne pochybovať aj Vivien? „Fakt,“ dodala, keď na ňu Vivien vrhla pochybovačný pohľad.

„Tak fajn.“ Vivien si vzdychla a letmo ju objala. „Tak teda zatiaľ. Maj sa.“

Elena jej zakývala a utekala domov.

Na námestí pred kostolom sa potĺkala banda mladých. Dvaja z nich sedeli na okraji fontány a fajčili, zvyšná päťica sa viac-menej elegantne usadila na asfalte. Elena poznala mená len dvoch z nich, Kevina a Vanessy, s ktorými chodila na základnú. Tí ostatní boli starší, niektorí z nich mali v ten rok končiť školu. Mimovoľne sklonila hlavu a snažila sa ich nenápadne obísť. Nerada si to priznávala, ale tá partia jej trochu naháňala strach. Jej členovia sa ustavične snažili vyprovokovať s niekým hádku. Správali sa, akoby im patrila celá dedina a nikto im nemal čo rozkazovať. Elena dúfala, že sa jej okolo nich podarí nepozorovane preklízuť. Lenže mýlila sa.

Jeden z chlapcov na ňu zapískal. Neobzrela sa, naopak, pridala do kroku.

„Hej, Elena!“ spoznala Vanessin hlas. Kedysi mala Vanessu celkom rada. Bývala oproti Vivien, a tak sa občas hrávali v trojici, ale odkedy sa pridala k tejto partii, bola priam neznesiteľná. Elena neodpovedala.

„Počula si už o tej mŕtvoľe? Určite nevyzerala lákavo. Asi tak ako tvoja sestra!“ Nieкто sa zasmial.

„Tá nevyzerala lákavo ani predtým.“ Ďalší výbuch smiechu.

„Myslíš, že tam ešte ostala tá kaluž krvi?“

Elena pokrčila plecami, pretože mala pocit, že musí nejako zareagovať. Dúfala, že sú príliš leniví na to, aby vstali a odrezali jej cestu. Už bola takmer na opačnom konci námestia. Tvrdohlavo sa ďalej pozerala do zeme.

„Ja by som si celkom rád pozrel nejakú mŕtvolku...“ Kevin. No povedal to ticho, skôr kamarátom než Elene. Zjavne ich už nezaújímal.

Zhlboka si vydýchla a zahla do najbližšej bočnej ulice. Pripadala si, akoby tesne unikla pred dákym nešťastím.

Kedykoľvek Elena zazrela ich dom, mala pocit, že v ňom straší. Sama netušila prečo. Pestrofarebné kvetiny v predzáhradke vždy svietili až príliš, ostrihané kríky a čerstvo natreté zábradlie vzbudzovali dojem, že majú odpútať pozornosť od nejakého temného tajomstva.

Vnútri to však nevyzeralo oveľa lepšie. Veselé farby nových tapiet vôbec nevnímala. Dokonale čisté dlaždičky a takmer puntikársky poriadok len zdôrazňovali, že vôbec nič nie je v poriadku. Bez ohľadu na to, ako hlasno mama pustila rádio, Elene ich dom pripadal bez Laury strašne tichý.

„Kde si bola? Robila som si starosti,“ začula Elena, len čo otvorila dvere. Stále tá istá otázka. Stále ten istý tón – plačlivý a vydesený.

Matka stála na tmavom schodisku, meravá ako Elena, v elegantnom smotanovom kostýme, akoby vystrihnutom z módného časopisu. Pravdepodobne sa len pred chvíľou vrátila z práce. Pôsobila nervózne. Možno sa dopyčula o tom mŕtvom dievčati.

Elena mykla plecami. Čo už má na to povedať, keď sa vrátila v rovnakom čase ako vždy.

„Nepáči sa mi, že chodíš domov tak neskoro.“ Už je to tu zas. Prečo je taká? Predsa vie, že som opatrná. Mne sa ešte nikdy nič nestalo.

Cítala, ako sa v nej prebúdzajú zlosť, ale hneď ju rýchlo potlačila. Podišla pár krokov k mame, naklonila sa a jemne ju pobožkala na tvár.

„Nerob si starosti, mami, nič sa mi nestane.“

Nezdalo sa, že by to matku upokojilo, ale napriek tomu sa unaveno usmiala. Rozhovor sa skončil. Teraz jej dá mama pokoj, kým dovarí obed.

„Idem hore.“ Elena sa otočila a vybehla po schodoch, skôr než mohla mama niečo namietnuť. Preč odtiaľto. Nedokázala ten skormútený pohľad vydržať.

Zabuchla za sebou dvere izby a hodila sa na posteľ. Na okamih privrela oči a zhlboka sa nadýchla. V poslednom čase ju každý rozhovor s matkou rozhodil. Rozhodil a rozlúťostil a prebudil v nej pocit bezmocnosti. Predtým tu bola aspoň Laura a pomáhala jej vzoprieť sa matkiným výčitkám, ale odkedy zomrela, všetko sa zhoršilo.

Elena cítila, ako ju začínajú páliť oči, a rýchlo ich zas zavrela. Nesmieš plakať! prikázala si. Celkom stačí, že mama sa rozplače zakaždým, keď príde reč na Lauru. Elena zízala na stenu a pokúšala sa myslieť na niečo pekné. Pohľadom bezcieľne kĺžala po fotografiách, ktoré si zavesila nad posteľ. Laura a ona pred termiskom. Savana riedko porastená akáciami. Zebry. Džíp pripravený na safari.

Pomohlo to. Afrika vždy pomôže. Preto si tam Elena dala tie fotky. Predtým tam mala iné. Zábery z domu, oca a mamu, svah v lese, na ktorom sa sánkovali, prvý školský deň. Potom, keď Laura odišla, Elena dala staré fotografie dolu a namiesto nich rozvešala obrázky z Afriky. Kedykoľvek zatúžila byť ďaleko odtiaľto, prezerala si ich. Niekedy postačilo len sa ich dotknúť, aby unikla z domu, vzniesla sa k oblohe a pristála v savane. Stala sa z nej bádatelka, fotografka, ošetrovatelka zvierat. Nebola len Laurina sestra Elena, pretože Laura už neexistovala.

Vtom zazvonil telefón a ona sa musela z Afriky vrátiť naspäť. Najprv zostala ležať a nechala ho zvoniť. Nech ho zdvihne mama. Ona na to nemá náladu. Lenže volajúci to nevzdával. Telefón zvonil a zvonil. Matka si ho zrejme nevšímala.

Elena otrávene vstala z postele, otvorila dvere izby a znechutene podišla k aparátu na poschodí.

„Haló? Elena Hennová.“

Ticho. Skôr vytušila, než počula niečí takmer nečujný dych.

„Haló?“ zopakovala.

Zase ticho. A nepatrný šum dychu. V žalúdku sa jej šírila zvláštny pocit ako hustý med.

O takýchto telefonátoch už počula. Duševne narušení ľudia, ktorí trávajú čas obťažovaním mladých dievčat. Aspoň tak to vracievala mama. Lenže Elene nikdy nenapadlo, že by sa jej niečo také mohlo stať. Pokúšala sa spomenúť si, čo sa má v takom prípade robiť.

„Mne nenaženiete strach!“ vyhrkla nakoniec do slúchadla. Tajne dúfala, že jej hlas znel rovnako ľahostajne ako Vivienin. Tá to ovládala priam fantasticky.

Elena cítila, ako sa jej chvejú ruky. Zovrela päste a znova ich otvorila. Tým sa to trochu zlepšilo.

„Kto to bol?“ zakričala matka zdola. Dokonca aj pri tej prostej otázke sa v jej hlase ozvali obavy. Elena bola na chvíľku v poku-

šení povedať jej pravdu, ale to by nemalo zmysel, mamu by to len rozrušilo.

„Vivien,“ odpovedala.

„Aha.“ V duchu videla, ako matka upokojene prikyvuje a vracia sa do kuchyne. Zamyslene zostala stáť pri telefóne. Nemala by zavolať Viv a povedať jej o tom dychčiacom maniakovi? Alebo napríklad Timovi? No potom sa rozhodla, že to nebude preháňať. Radšej na to zabudne. Momentálne by chcela zabudnúť na toľko vecí, že na jednom telefonáte vôbec nezáleží.

Mama pustila rádio. Stopercentne zas myslela na Lauru, pretože inak by ho pri večeri nenechala zapnuté. Elena sa v duchu pýtala, kedy si mama konečne prestane robiť výčitky. Zrejme nikdy.

Mlčky do seba pchala jedlo, zatiaľ čo jej mama rozprávala niečo o svojej práci. Jej neprirodzená veselosť Elenino podozrenie potvrdzovala. Chce sa rozptýliť. V rádiu sa ozvala zvučka správ. Matka hneď zmĺkla a obrátila sa k prístroju. Elena mala občas pocit, že čaká na ďalšiu zlú správu. Na ďalšie nešťastie, ktoré jej dokáže, že svet je zlý a že pred ním musí Elenu chrániť. Rádio jej vychádzalo v ústrety. Po niekoľkých volebných informáciách, prezidentských návštevách a prírodných katastrofách sa moderátor dostal k správam z regiónu a tým neodvratne k mŕtvemu dievčaťu z lesa.

„... vyšetrowanie ukázalo, že ide o pätnásťročné dievča z okolia Frankfurtu, ktoré bolo nezvestné od minulého roka. Dievča už niekoľkokrát predtým utieklo z domu. Predpokladá sa, že prišlo stopom až na miesto smrteľnej nehody. Po vozidle sa naďalej pátra. Nasledujú správy o počasí...“

Elena ďalej nepočúvala, pretože sledovala výraz na matkinej tvári. Pri moderátorových slovách bola čoraz bledšia a bledšia, akoby sa tam vonku potuloval šialenec, ktorý vraždí autom nevinné dievčatá a čaká len na to, aby sa mohol vrhnúť na jej Elenu.

„Mami?“ oslovila ju opatrne. Možno sa jej ešte rýchlo podarí matku presvedčiť, aj keď bolo jasné, čo jej asi odpovie. „Chcela by som ísť k Viv. Budeme sa spolu učiť dejepis.“

Matka na ňu pozrela ako na strašidlo. „Môžeš sa predsa učiť doma.“

Elena obrátila oči stĺpkom. To sa dalo čakať. Hlúpe správy! Teraz sa jej mama bude báť pustiť ju aj k Viv. „Lenže spolu nám to pôjde lepšie. Mami, prosím!“

Matka sa na ňu zúfalo zadívala. Potom sa zrazu usmiala. Vyzerala takmer ako kedysi, keď sa usmievala.

„No tak pozvi Vivien k nám. Môžete sa učiť a potom si spolu pozrieme nejaký film. Alebo si skočíme na zmrzlinu. Čo na to povieš?“

Elena sa na ňu skepticky pozrela. Čo na to má povedať? Ťažko môže mame vysvetliť, že si potom chceli s Viv niekam vyjsť. Vychádzka bola pre Eleninu matku synonymom smrteľného nebezpečenstva. Navyše v ich dome sa nedá učiť. To už bude radšej znášať krik Vivieninej malej sestričky Michelle.

„Môžeme si zájsť aj do kina, ak chceš,“ pokračovala mama. „A potom si dáme pizzu.“ Elena to vzdala. „Tak dobre, zatelefonujem Viv,“ zaklamala. „Môžeš nám požičať nejaký film. Niečo napínavé, dobre?“ Matka sa usmiala. Elena na okamih zacítila výčitky svedomia.

Počkala, kým mama odíde do videopožičovne, a potom si natiahla tenisky a schmatla ruksak. Keď mama príde domov, bude si zase robiť starosti. A, pochopiteľne, keď sa Elena vráti, bude zle. No na tom nezáleží. Je to vždy lepšie, než trčať celý deň doma. Ticho zavrela dvere a vykĺzla von. Keď vyšla na ulicu, vydýchla si. Utiekla! Odchádzala s pocitom triumfu.

Rýchle tiché kroky a pohyb, ktorý zaznamenala kútikom oka, ju prinútili zastaviť. Postrehla, ako na druhej strane mizne za

jedným z platanov vysoká postava, a potom už ulica ožiarená júlovým slnkom zívala prázdnotou. V susednej záhrade hlasno gagotali husi. Zdalo sa jej to? Žeby teraz už aj ona videla duchov? Nebol to nakoniec ten človek, čo k nim telefonoval?

Elena uprene pozorovala platany, až ju oči rozboleli od slnka, ale nikoho nevidela.

„Úchylák!“ vykrikla cez ulicu, ale aj ona sama počula neistotu vo svojom hlase. Nijaká reakcia. Napriek tomu bola presvedčená, že tam niekto je. Cítila jeho pohľad.

Zvoľna sa odvrátila a zdanlivo ľahostajne schádzala dolu ulicou. Keď zahla za prvý roh a ocitla sa mimo dohľadu, zo všetkých síl sa rozbehla. Letela okolo predzáhradiek a garáží, akoby jej šlo o život. Jej dupotanie sa vydesene rozliehalo v tichu júlového poludnia. Zastavila sa až pred Vivieninými dvermi a lapala po dychu. Mimovoľne sa obzrela, či ju nikto nesledoval, ale ulica vyzerala ako po vymretí, rovnako ako predtým.

Naštvala sa sama na seba a pokrútila hlavou. Ty jedna hlúpa hus, kto by ťa sledoval a hlavne prečo?

Lenže ten nepríjemný pocit v nej zostal.